

anvende man dem paa den eneste Maade, der passer for os, til Skibe, til Orlogsmænd. Som vi ere stillede hertilands, er vor Kampplads given, den er paa Søen, og der kunne vi ikke undvære at have tidssvarende Skibe. Ere vi ikke istand til at have dem, nytter Forsvaret os ikke Noget. Derved staaer og falder efter min Overbeviisning hele vort Forsvarssystem, og derfor skal jeg ikke nægte de Beløb, der fordres til Forøgelse af vor Orlogsskifte. Den meget ærede Minister lod min Bemærkning om Prisen paa Kanoner ubesvaret. Den ærede Minister har maaskee sine Grunde, hvorfor han ikke vil indlade sig derpaa, og dem skal jeg respectere; men det staaer fremdeles for mig saaledes, at han ikke kan faae det Skjts, her er Tale om, for den Pris, som her fordres bevilget. — Jeg takker det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgtreds, fordi han dog troer, at jeg, trods min Modstand mod dette Forslag, alligevel er bejlet af den Fædelandskærlighed, som vi jo Alle dele, men det ærede Medlem maa troe, at jeg ikke uden en stærk Overbeviisning, som ikke er bleven rokket i de mange Aar, hvort der har været Tale om disse Sogorter, har modsat mig Bevillingerne til dem, og at jeg fuldstændig føler det Ansvar, som kan paahvile den, der ikke vil give sin Stemme til det forlangte Beløb; men mit Ansvar til den anden Side er ligesaa stærkt, nemlig det, ikke paa nyttig Maade at udgive Landets Penge. Jeg troer, at den eneste nyttige Fremgangsmaade er den, at vi søge at blive saa stærke paa Søen, at vi der kunne forsvare os.

S. M. Petersen: Den ærede næstsidste Daler kunde ikke være enig med mig i nogle Udtalelser, som jeg før havde tilladt mig; men det ærede Medlem gjorde sig, ifølge sin egen Lovgivelse, ialfald ogsaa skyldig i et stort Ansvar, thi han vilde ikke gaae ind paa et Forslag, som i og for sig er meget vigtigt, saa at han altsaa der fornægter sit Princip. (C. B. Rimestad: Hvilket Forslag?) Det Forslag, der gaar ud paa at bevilge Penge til Kundmagasinerne. Det er altsaa, naar jeg holder mig til det ærede Medlem, ikke godt at vide, hvor Grændsen skal være for at følge

eller ikke følge den høitærede Minister. (C. B. Rimestad: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.) Men jeg vil iøvrigt gjøre opmærksom paa, at det ikke er saa ganske sjældent, at vi her have hørt Stemmer, der opfordrede Thinget til at gaae videre i denne eller hiin Retning, end Ministeren agtede at gaae, og som vilde gjøre Thinget ansvarligt for, at vi ikke gik videre, end Ministeren gik; men paa denne Maade er det sandelig meget vanskeligt at bestemme, hvor Ansvaret skal ende, eller hvor det skal begynde. — Det, der foranledigede mig til at tage Ordet, var et Udtryk af det ærede Medlem for Storeheddinge (Scavenius). Jeg har hørt noget Eignende for, vi have hørt det flere Gange, og hver Gang har det gjort mig bitterlig ondt at høre det; jeg vil dog ikke have, at det skal gaae hen aldeles uimodsiget. Det er nemlig en Udtalelse, omtrent som saa: at der ikke kan være ret alvorlig Tale om nu at forsvare mere af Danmark end Sjælland. Det er en Uttring, som jeg maa neblægge en aldeles bestemt Protest imod; det har gjort mig bitterlig ondt at høre den, og vi have tidligere hørt noget ganske Andet. Jeg vil ikke nævne dette, thi det saarer Følelsen i høieste Grad, men det er sandelig stærkt at høre, at der nu ikke kan være Tale om at forsvare Andet end Sjælland, og da fortrinsvis Kjøbenhavn. Jeg skal indrømme, at Kjøbenhavn er Danmarks Hoved, og Ingen skal være mere villig end jeg til at indrømme dette. (Berg: Danmarks Hovedstad.) Ja, det er Danmarks Hovedstad og Danmarks Hoved; men et Hoved uden Krop kan ikke leve; thi bliver det skilt fra Kroppen, saa indtræder Døden. Denne Betragtning er fremsat oftere, end jeg kunde ønske det, og jeg skulde ikke have talt derom, naar dette Punkt ikke igjen var fremkommen idag. Det hænger i Reglen sammen med en Betragtning og et Regnestykke, der, opgjort ganske ligefremt, lyder saaledes: den og den er vor Sjende, og der og der vil han angribe. Jeg protesterer mod en sliig Betragtning; der er Ingen, der veed, hvem der vil være vor Sjende, naar der atter times os den Ulykke at faae Krig; der er Ingen, som veed, hvorfra han vil komme, der er Ingen, der veed, naar